

David Grossman

Komt een paard de kroeg binnen

Roman

Vertaald door
Ruben Verhasselt

Cossee
Amsterdam

‘Goedenavond, goedenavond, goe-den-avond Caesareaa-aaaa!’ Het podium is nog leeg. De schreeuw weergalmt achter de coulissen. De mensen in de zaal vallen langzamerhand stil en glimlachen verwachtingsvol. Een broodmagere, kleine, gebilde man vliegt door een zijdeur het podium op, alsof hij erop wordt gesmeten of getrapt. Hij maakt struikelend nog een paar passen, valt bijna, vangt zijn val op met twee handen op de houten vloer. En dan steekt hij abrupt zijn achterste omhoog. Hier en daar wordt in de zaal gelachen en geklapt. Er komen nog steeds luidruchtig kletsende mensen binnen.

‘Dames en heren,’ roept iemand die van achter een controlepaneel met samengeperste lippen de belichting verzorgt, ‘geef hem een applaus, hier is Dovele G.’ De man op het podium staat nog voorovergebogen in een aapachtige houding, zijn grote bril scheefgezakt op zijn neus. Hij draait zijn gezicht langzaam naar de zaal en blijft lang kijken, zonder met zijn ogen te knippen.

‘Aha,’ broemt hij, ‘geen Caesarea, hè?’ Er klinkt gelach. Hij komt traag overeind en klopt het stof van zijn handen. ‘Ben ik weer genaaid door mijn impresario?’ Er wordt geroepen vanuit het publiek. De man kijkt geschokt. ‘Wat? Wat zeiden jullie? Jij daar, tafel 7, ja, jij, gefeliciteerd met

je lippen. Complimenten!’ De vrouw giechelt en houdt een hand voor haar mond. Hij staat aan de rand van het toneel, wiegt zachtjes naar voren en naar achteren. ‘Even serieus, schat, zei je echt: “Netanja”?’ Zijn ogen worden bijna zo groot als zijn brillenglazen. ‘Begrijp ik het goed? Je zegt hier bij je volle verstand botweg tegen me dat ik nu ongelogen in Netanja ben, en dat ook nog zonder kogelvrij vest?’ Hij houdt bang twee handen voor zijn kruis. Het publiek brult van plezier. Hier en daar wordt gefloten. Er komen nog een paar stellen binnen en daarna een luidruchtig groepje jongens, waarschijnlijk soldaten met verlof. De kleine zaal raakt vol. Bekenden zwaaien naar elkaar. Drie serveersters in shorts en glanzend paarse topjes komen uit de keuken en verspreiden zich tussen de tafels.

‘Luister, Hotlips,’ zegt hij met een glimlach tegen de vrouw aan tafel 7, ‘ik ben nog niet klaar met je, laten we erover praten... Nee, want je lijkt me juist een serieus meisje en ook iemand met een originele smaak, te oordelen naar het interessante kapsel dat je is aangemeten door – laat me raden – de stylist aan wie we de moskeeën op de Tempelberg en de kernreactor in Dimona te danken hebben?’ Gelach in de zaal. ‘En als ik me niet vergis, ruik ik hier ook zakken met geld... Heb ik gelijk? Nou? Top 10 procent stinkerds? Nee? Echt niet? Ik zal je zeggen waarom, omdat ik hier ook een magnifieke botoxbehandeling bespeur en een borstverkleining die volledig uit de hand is gelopen. Geloof me, ik zou de chirurg de handen afhakken.’

De vrouw drukt haar armen tegen haar lijf, verbergt

haar gezicht in haar handen en slaakt gilletjes achter haar vingers alsof ze wordt gekieteld. Al pratend loopt de man snel heen en weer over het podium; hij wrijft zich in de handen en neemt het publiek in de zaal op. Zijn cowboylaarzen hebben hoge hakken en begeleiden zijn stappen met een droog getik. ‘Leg me alleen uit, pop,’ barst hij uit zonder haar aan te kijken, ‘hoe het kan dat een intelligente meid als jij niet weet dat je iemand zoiets voorzichtig, met verstand en met beleid moet vertellen en dat je hem niet rauw op zijn dak moet vallen met “Je bent in Netanja! Klabam!” Wat héb je? Je moet hem voorbereiden, vooral als hij zo mager is,’ en met een snelle beweging trekt hij zijn verschoten T-shirt omhoog. Er gaat een spontane kreun door het publiek. ‘Wat, is het niet zo?’ Hij draait zijn blote bovenlichaam ook naar de aanwezigen rechts en links van het podium en schenkt hun een brede glimlach. ‘Zien jullie het? Vel over been, het meeste is kraakbeen. Ik zweer jullie, als ik een paard was geweest, hadden ze allang lijm van me gemaakt, niet?’ In de zaal gegeneerd gegrinnik, gesnuif van afkeer. ‘Luister, lieverd,’ wendt hij zich weer tot de vrouw aan tafel 7, ‘zodat je het weet voor de volgende keer: zo’n bericht breng je iemand voorzichtig, je zorgt dat hij eerst verdoofd wordt. Anesthesie, in godsnaam. Je spuit voorzichtig wat verdovingsmiddel in zijn oorlel, gefeliciteerd, Dovele, mooiste aller mannen, je hebt een prijs gewonnen, je bent geselecteerd om deel te nemen aan een speciaal experiment in het kustgebied, niets langdurigs, een uur of anderhalf, hoogstens twee, wat de maximale tijd is die een normaal persoon mag worden blootgesteld aan de mensen hier..’

Het publiek lacht, en de man reageert verbaasd. ‘Wat lachen jullie, sukkel? Het gaat over jullie!’ Het publiek lacht nog harder, en hij zegt: ‘Wacht even, voor alle duidelijkheid – is jullie al verteld dat jullie hier alleen maar zijn als opwarmpubliek, voordat we het echte publiek binnenlaten?’ Gefluit, geschater. Vanuit een paar hoeken in de zaal klinkt ook boegeroep en hier en daar wordt op tafels gebonsd, maar de meeste aanwezigen zijn geamuseerd. Er komt nog een stel binnen, beiden lang en dun, met donzig goudblond haar dat op hun voorhoofd danst: een jongen en een meisje, of misschien twee jongens, gehuld in glimmend zwart, met motorhelmen onder hun arm. De man op het toneel werpt hun een blik toe en een dunne rimpel welft zich boven zijn ogen.

Hij is constant in beweging. Eens in de zoveel minuten begeleidt hij zijn woorden met een snelle vuistslag in de lucht, en daarna ontwijkt hij met de schijnbeweging van een bokser zijn tegenstander. Het publiek geniet, en hij houdt een hand boven zijn ogen en speurt de zaal af, waar het al bijna helemaal donker is.

Hij zoekt mij.

‘Even onder ons, jongens, nu zou ik jullie met mijn hand op mijn hart moeten zeggen dat ik weg ben, weg van Netanja, waar of niet?’

‘Waar,’ antwoorden een paar jonge mensen in de zaal.

‘En dat ik het heerlijk vind hier met jullie op donderdagavond in dit toverachtige industriegebied te zijn, nota bene in een souterrain, precies boven op die attractieve lagen radongas, en voor jullie een serie moppen uit mijn achterwerk tevoorschijn te toveren, waar of niet?’